

Publicerad 2020-02-06 19:35 av Hon kallar sig poet

Jag skulle kunna koda om mitt html - kanske lägga upp mig på en annan server. Men mitt spel innehåller vissa buggar....ja jag har buggar jag också...

Jag är ingen robot

Jag vet att beslutet fattades på volley
Men jag kan inte bara vara dina vän
Även om jag ville,
Kan inte sträva bakåt, måste sluta känna, gå
Jag gråter av våra interna skämt nu
Jag borde le, skratta
Saknar dina morgon-sms
Din röst över insta,

Jag är ingen robot
Jag kan inte programmera bort dig
Ur mitt system
Jag kan inte räkna ut algoritmer
Så jag slipper se dig i mitt flöde

Du säger att du pendlar mellan hybris
och självhat, och
och jag måste erkänna
Jag får klaustrofobi av att finnas innanför
Mina cellväggar ibland
Dessa dagar som gapar

Och jag vill inte bli en myt
En anekdot, en gnista som dog ut
När du snackar om oss, låt det låta roligt

Och jag är rädd att vi ska blekna
Dunsta bort som ånga till slut
Ditt ansikte försvinna ur mina färska minnen
Att din hårfärg inte lysa lika tydligt
mot mitt vita sofföverdrag
Att inte minnas hur dina långa ögonfransar
Känns under mina fingertoppar när du blinkar
Smeka dina handleder så där
Så att du inte längre står ut!
Jag sitter på mina händer just nu
En impuls att krama dig, finns i mina nerver
Jag biter mig i tungan från att ringa dig
Skrika ut all min ångest, min iver

Men,

Jag är ingen robot
Jag kan inte programmera om mig själv
Bli självgod, hatisk
Jag ser fortfarande hur du ser ut innan du kramar
om mig så där brutalt härligt
Jag kunde pusta ut mot din bröstborg efteråt
Jag önskar du hörde mig som en podd nu
Som en ljudbok, även om det skulle bli

post-stumt

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Hon kallar sig poet med Poeter.se id #38499 innehar upphovsrätten